

ЛОРА ЛЕЙ УЛФ И ХОУП

Част 10 от „Породите“

Превод от английски: Alena, 2016

chitanka.info

ПРОЛОГ

Юли 1997, Съветът по генетика

Лаборатории за Вълчи породи, Мексико

Улф изръмжа от ярост, зъбите му се оголиха, тялото му се напрегна, готово да скочи, когато те набутаха младата жена отново в неговата клетка. Сега тя носеше миризмата му, доказателство, че е неговата половинка. Белегът, който ѝ беше оставил предишният ден, все още личеше ясно върху горната част на рамото ѝ.

— Този път ще направиш каквото ти наредих, Улф, или Хоуп ще отнесе боя вместо теб — каза му студено Делия Бейнсмит.

— Тя е твоя дъщеря — изрева мъжът гневно. — Как може да ѝ причиняваш това?

— Тя е лабораторен плъх, ни повече, ни по-малко от теб — информира го жената самодоволно. — Сега я заплоди. Тя е в овулация и се погрижихме да е готова. Изчукай я, мое малко вълче, или тя ще е тази, която ще плати.

Кучката се отдалечи, смехът ѝ отекуваше след нея, когато Хоуп изскимтя от сексуална нужда. Бяха ѝ дали някакъв афродизиак, който да гарантира, че ще го приеме.

— Моля те, Улф — стройното ѝ тяло трепереше от възбуда, — боли ме.

— Не мога, Хоуп. — Мъжът не можеше да я погледне. — Няма да го направя.

Тя беше още дете, едва на седемнадесет. Улф не би я белязал, нито физически, нито емоционално с онова, което знаеше, че ще настъпи.

— Тя ще ме бие — изскимтя момичето.

— Няма да получи тази възможност. — Улф знаеше това.

— Тя каза, че си чифтосан с мен. Как си се чифтосал с мен, без да ме вземеш?

Той почти чуваше сълзите, стичащи се по бледото ѝ лице.

— Аз те белязах, Хоуп. — Погледът му се насочи към доказателството за притежанието ѝ, без да успее да го спре. — Никой друг не може да те докосне. Никой друг няма да те има. Този белег и миризмата са само мои. Никога не прави грешката да допускаш друг мъж в леглото си. Защото ще го убия.

При тази представа тялото му потръпна от студена, свирепа ярост. Вече беше убил един войник заради нея. Онзи, който се бе осмелил да погали гърдите ѝ, когато разкъсаха дрехите от тялото ѝ предишния ден.

— Съжалявам за това, което тя стори. Вината е моя, защото те обичам. — Както винаги, Хоуп щеше да се опита да поеме вината върху крехките си рамене.

— Не, Хоуп, вината е моя — каза той мрачно. — Само моя, защото винаги се надявам на нещо повече.

* * *

Имението се разтърси от експлозиите. Стрелба избухна около малката къща, в която държаха Хоуп заключена. Миризмата на горящи сгради и звуците от ужасени писъци отекваха в главата ѝ.

— Улф — изкрещя момичето. Сгушена в спалнята в далечния край на къщата, уплашена, че пламъците ще я погълнат всеки миг, тя се молеше той да я намери.

Земята се разклати, от тавана се посипа мазилка. Хоуп се притисна по-силно към огромния гардероб, молейки се да я защити, ако таванът падне. Изкрещя името на Улф отново. Той щеше да дойде за нея скоро.

Звукът от трясъка на предната врата я накара да скочи на крака и да се втурне към изхода. Нахлу във всекидневната и се залюля на пети, когато се закова на място. Там стоеше майка ѝ, бясна, трепереща, обичайното ѝ сурово хладнокръвие бе смачкано.

— Улф — Хоуп не успя да спре вика си, неизречения си въпрос.

— Кучият син е мъртъв. Всички те са мъртви — каза с презрение жената. — Първо удариха лабораториите и настана същински ад. Забрави това, Хоуп, спасявай се. Не се тревожи за този мелез, жалко подобие на мъж.

Хоуп се плъзна на пода, стената подкрепи тялото ѝ, умът ѝ отказваше да приеме, не успяваше да обработи значението на думите на майка ѝ.

— Той ще дойде за мен — прошепна тя.

В лудия смях на Делия Бейнсмит отекна жестокост.

— Самозалъгваш се, дъще. Това копеле никога повече няма да се изпразни. Много лошо. Можеше да ти хареса.

ГЛАВА 1

Шест години по-късно, юли 2002

Албакърки, Ню Мексико

Когато прие телефонното обаждане на майка си, Хоуп Бейнсмит разбра, че денят няма да е хубав. Тази жена не си бе направила труда да се свърже с нея в продължение на години, не бе проявявала интерес към живота ѝ, освен за месечните медицински тестове, които изискваше дъщеря ѝ да минава. Така че сутрешното телефонно обаждане я притесни доста.

— Виждала ли си Улф? — Коленете на Хоуп омекнаха при този въпрос. Тя се срина върху кухненския стол и се опита да потисне болката, която избухна в гърдите ѝ.

Улф. Ръката ѝ неволно докосна белега на горната част на рамото ѝ. Тялото ѝ запулсира при спомена. Точно този белег правеше ежемесечните тестове необходими. Една странна приумица на природата, дадена на мъж, създаден от науката. Малкото ухапване беше позволило малко количество неизвестен хормон да се влее в кръвта ѝ. Той маркираше феромоните ѝ и действаше като много слаб афродизиак. И я държеше в адска възбуда и досега. Която бе и причината за ежемесечните изследвания.

— Улф е мъртъв, майко. Забрави ли? — напомни тя на съществото, което я създаде. — Как бих могла да го видя?

По линията настъпи тишина. Хоуп знаеше, че гласът ѝ отразява мъката, с която все още живееше всеки ден. Бяха изминали шест години, но още можеше да си спомни с брутална яснота атаката срещу лабораториите, всепоглъщащия огън и ужасяващите писъци на затворените в капана му.

— Не открихме тялото му — напомни ѝ доктор Бейнсмит, култивираният ѝ глас беше хладен и властен.

Хоуп почти можеше да види дребната си, красива майка, черните ѝ очи, студени като лед, азиатските черти, застинали в маска на

равнодушие. Нищо друго нямаше значение, освен проекта ѝ в момента, и никога не би имало.

Но Улф вече не беше проект, искаше да изкрещи Хоуп, нито пък тя.

— Много от телата не бяха открити — посочи младата жена мъчително. — Улф е мъртъв, остави го да почива в мир вече.

Тя затвори телефона внимателно, борейки се със сълзите, напирани в очите ѝ. Инстинктивният копнеж избликваше вътре в нея в най-странни моменти. Улф беше мъртъв. И никаква скръб не можеше да го върне обратно. Не беше открила справедливост в смъртта му, без значение какво бе правила.

Майка ѝ отказваше да го приеме. Улф беше нейно творение, тя смяташе него и Глутницата му за своя собственост. Той я беше победил със смъртта си и Хоуп знаеше, че майка ѝ не може да приеме, че вече не командва армията, която си бе представяла. Глутница от свирепи, интелигентни войници с инстинктите и интелекта на животни.

Светът все още беше в шок дори сега, години след разкриването на първите Породи по телевизията, в случая Котки, обявявайки съществуването им. Тези мъже и жени, дело на науката, бяха генетично променени с ДНК-то на диви котки. Бяха създадени да убиват. „Войници за еднократна употреба“, така бе казал един говорител. Бяха наречени Породи поради липса на по-добро име. По време на това предаване лабораториите в Мексико бяха атакувани от мексикански и американски агенти. Беше брутална, кървава битка, такава, която би накарала всеки наркобарон да се гордее. Но не наркотици търсеха агентите, а човешки експерименти и учените и войниците, които бяха направили тяхното съществуване ад.

Хоуп потръпна при спомена за писъците, избухващите пламъци и изстрелите, отекващи около къщата, в която тя се криеше. Беше крещяла името на Улф отново и отново през тези кошмарни часове. Сигурна, че той ще избяга. Но ако беше избягал, със сигурност щеше да дойде за нея. Беше предявил претенциите си, беше се заклел, че тя му принадлежи. Не би я оставил там да умре.

Хоуп въздъхна дълбоко, взе якето и раницата си и тръгна към училище. Денят ѝ беше запълнен, животът ѝ беше поел нанякъде, за разлика от досегашното ѝ съществуване. Не можеше да позволи на

спомените да унищожат всичко, което бе постигнала през последните години.

Когато излезе от малкия си апартамент, тя забеляза един бял ван на почистваща фирма на паркинга, но не му обърна особено внимание.

Забеляза едрите мъже, движещи се пред отворените му врати, но гледката беше обичайна.

Онова, което не очакваше, бе здравата хватка на единия, когато мина покрай тях. За кратък миг в гърдите ѝ припламна изненада, когато единият от високите мъже пристъпи пред нея, ръмжейки. Сивите му очи сякаш трептяха от гняв. Хоуп ахна, след което примигна, когато нещо ужили ръката ѝ.

— Улф — прошепна името отчаяно и усети шокиращо, внезапно замайване.

ГЛАВА 2

Хоуп се събуди дезориентирана, замаяна. Примигна към тавана и се взря в тежките греди, които го пресичаха. Това не беше нейната спалня. Огледа внимателно голямата стая. Тежките трупи, които оформяха стените, ѝ подсказаха, че се намира в хижа. Миризмата на горящ огън и тихото бръмчене на гласове я увериха, че не е сама. Тя се размърда върху матрака с намерение да се надигне от леглото и да настоява за обяснение. Гневът ѝ се разпали, когато се опита да се раздвижи, но не успя. Краката и ръцете ѝ бяха вързани за четирите края на леглото като проклета девствена жертва. Все още беше облечена, но само отчасти. Ризата ѝ беше разтворена до кръста, ципа и копчето на дънките ѝ бяха разкопчани. Тялото ѝ вибрираше от възбуда, болезнено по начин, по който не бе било от години. Улф. Само неговото докосване, само ласката на неговия език и неговите устни можеха да предизвикат у нея подобна изгаряща възбуда.

Той я беше докоснал. Хоуп потисна едно ридание, затвори очи и позволи на осъзнаването да се просмуче в мозъка ѝ. Той беше жив и бе дръзнал да я докосне, докато е в безсъзнание. Очите ѝ се отвориха отново. Връхчетата на гърдите ѝ бяха толкова чувствителни, че тя можеше да се закълне, че самото дишане ги дразнеше. Коремът ѝ гореше, едно място на бедрото ѝ сякаш пееше от усещането. Кръвта пулсираше във вените ѝ, остро туптене на страстта я накара да се извие във въжетата, опитвайки се да стисне бедрата си, за да облекчи болката, съсредоточена в самата ѝ утроба.

Улф я беше докосвал с устата си, беше я вкусил. Хоуп едва не изскимтя. Успя обаче да се сдържи, знаейки за изключително развития му слух. Той щеше да разбере, че е будна, и щеше да дойде. Сълзи опариха очите ѝ. Улф беше жив, през всички тези години е бил жив и не бе дошъл за нея. Не се беше свързал с нея. Беше я оставил да страда. Младата жена стисна устни и присви очи. Проклет да е, знаел е какво ѝ е направил онази нощ, когато майка ѝ я заключи в неговата клетка. Знаел е, че я е маркирал като негова половинка,

подсигурявайки се никой мъж, нормален или Вълча порода, да не може да я вземе с нейно съгласие.

Тя все още носеше белега на това маркиране на рамото си. Бързо захапване, след това нежни докосвания с езика, които да инфектират мястото с хормон, толкова мощен, че за съвсем кратко време бе проникнал в кръвоносната ѝ система.

Онази нощ беше страдала, толкова възбудена, толкова отчаяно копнееща за него, че го беше молила с часове. Но това единствено докосване, тази единствена ласка, беше всичко, което Улф си позволи, и беше бесен и на себе си, и на нея, когато осъзна какво е направил.

Разбира се, Кучката беше въвн от себе си от радост, убедена, че е само въпрос на време, преди Улф да докаже теорията ѝ, че ДНК-то на Породите всъщност е намерило начин да се размножават. Техните жени бяха безплодни. Имаше достатъчно доказателства в подкрепа на теорията, че мутиралата сперма на мъжете ще се промени отново, за да се осигури размножаване. Нейната дъщеря беше избрана за първи лабораторен плъх за тази процедура.

Хоуп никога не се бе интересувала от студената, саркастична жена, която се наричаше нейна майка. Но когато научи за пресметливия план да я използва така равнодушно, започна да я мрази.

— Виждам, че си будна. — Хоуп отвори очи, когато откъм отворената врата я поздрави студеният му мрачен глас.

Улф беше по-възрастен, но все така красив, че да кара дъха ѝ да секне. Косата му беше черна, късо подстригана отпред, а отзад бе изтънена и стигаше до раменете. Носеше синя памучна риза, затъкната в дънки, и широк колан, стягащ кръста му. По-надолу платът изпъкваше и притискаше ерекцията му.

Хоуп преглътна тежко. Улф беше по-смуцаващ от всякога. Но беше жив. Толкова жив, че дъхът ѝ секна от присъствието му.

— Ти си ме вързал. Докосвал си ме, докато бях в безсъзнание — обвини го тя, разгневена, че е допуснал да бъде измъчвана шест дълги години. — Не си по-добър от копелетата, които са те създали, Улф.

Думите, родени от болката и гнева, не могат да бъдат взети обратно, а и тя нямаше желание да го прави. Как смееше той да я остави да страда, да се измъчва през всички тези години? Как смееше да я отвлича и да я плаши, вместо да дойде при нея, както би трябвало?

Хоуп го наблюдаваше шокирано обаче, когато чиста ярост превърна очите му в буреносни облаци.

— А ти, мое мило жертвено агънце, не си по-добра от кучката, която те е родила — изрече с презрение Улф. — Мислиш ли, че исках да бъда заловен отново, принуден да се размножавам и да видя децата си да растат, както аз растях? Наистина ли вярваш, че планът, който двете сте сътворили, ще стигне до успешен край?

Хоуп се взираше в него объркано. Как можеше да вярва, че тя ще планира нещо заедно с майка си, когато дори не знаеше, че той е жив?

— Какъв план? — изрече най-сетне. — Не съм планирала нищо с нея.

Устните му се извиха в подигравателна усмивка, когато прекрачи прага на стаята и затвори вратата зад гърба си. Господи, изгаряше за него. Едва успяваше да мисли от желание да го докосне, да бъде докосната от него сега, когато беше толкова близо. Самото му присъствие причиняваше остри болезнени спазми във вагината ѝ.

— Няма да ме лъжеш още дълго, Хоуп — каза той тихо, сивите му очи се плъзнаха по тялото ѝ и потъмняха от страст. — Обещавам ти, преди тази нощ да свърши, ще се молиш да ми кажеш истината.

Чувственото обещание в гласа му накара дъха ѝ да секне. Ръцете му се насочиха към колана му и започнаха да го разхлабват с бавни, отмерени движения. Очите ѝ се разшириха, когато започна да го издърпва от гайките. Хоуп се запита дали той няма нещо друго предвид, а не да я обладае, както тя искаше толкова отчаяно.

— Няма да посмееш да ме биеш — изрече най-сетне задъхано.

Улф пусна колана на пода и се усмихна развеселено, а пръстите му се заеха с копчетата на ризата. Хоуп трепереше. Усещаше как вагината ѝ пламна още повече, а мускулите ѝ се стегнаха в очакване. Сърцето ѝ биеше ускорено, пулсираше рязко в гърдите ѝ.

— Мога да те напляскам, но обещавам да не те бия. — Дрезгавият му глас беше копринен, мрачен. — Но ти можеш да спреш наказанието, Хоуп, като ми кажеш истината. Кажи ми как Кучката е разбрала за чифтосването и откъде е знаела, че ти ще си тази, която бих избрал за моя половинка. Кажи ми защо си позволила друг мъж да те докосне и си допуснала тя да ми се подиграва с доказателството за това.

— Ти луд ли си? — буквално извика Хоуп към него. — Как, по дяволите, бих могла да позволя на друг мъж да ме докосне, след като ми се повдига дори когато се опитат?

Това я вбеси повече от всичко друго. Няколко пъти се бе опитвала да излезе на среща, да преодолее Улф, но само след час се превръщаше в катастрофа.

— Толкова невинна и възмутена. — Усмивката му изпрати тръпки по гръбнака ѝ, но не облекчи нуждата във вагината ѝ. — Последен шанс, кажи ми как онази кучка майка ти е разбрала, че не сме загинали в пожара?

Нуждата за него я подлудяваше. Ако той не я изчукаше скоро, тя щеше да се превърне в крещяща глупачка. Беше чакала достатъчно дълго — шест мъчителни години мечтаеща за него, страдаща за него.

Хоуп примигна. Беше свалил ризата си, широките му мускулести гърди проблясваха на слабата светлина в спалнята. Мускулите му се раздвижиха, свиха се. Лицето му се напрегна, когато пръстите му се заеха с дънките.

— Не знам — прошепна Хоуп.

Не можеше да откъсне очи от действията му. След малко щеше да свали дънките си и да разкрие степента на възбудата си. Младата жена се спомняше добре колко е дебел и дълъг, едно изкушение дори за тийнейджърката, която бе тя преди години.

Учените държаха Породите голи. Хоуп си припомни, че наблюдаваше как Улф се движи из двора, безсрамен в голотата си, дори когато беше възбуден. Толкова висок и широкоплещест, но се движеше с вродена грация, която привличаше вниманието ѝ отново и отново.

Ръцете му се закачиха на плата, докато изритваше обувките си. Само след секунди беше великолепно гол. Пенисът му се надигаше към корема, тежък, твърд, дебел и възбуден. Набъбналата главичка беше пурпурна, пламтяща, малко по-дебела от ствола и пулсираща от възбуда.

— О, господи! — прошепна Хоуп задъхано.

Улф отиде до леглото, коленичи до нея и се взря в лицето ѝ със строго, непроницаемо изражение. Щеше да се държи като копеле, Хоуп го знаеше, но можеше да види топлината, надничаша от тъмните сенки в очите му. Той също беше засегнат и набъбналият му пенис не беше

единствената му реакция към нея. Тя беше неговата половинка, и каквото и да направеше той, никога нямаше да я нарани. Поне не физически.

ГЛАВА 3

За миг изражението му омекна.

— Знаеш ли колко дълго чаках, за да те докосна както искам? — изръмжа Улф с пресипнал глас, докато ръцете му се заеха да доразкопчечат ризата ѝ. — Имаш ли някаква представа колко беше трудно да поддържам контрола си преди и да не отнема невинността на детето, което беше ти?

Хоуп усети как започва да трепери, чувствителността ѝ се изостри, когато почувства топлината на ръцете му, напрегнатото обещание на тялото му.

— Предполагам — прошепна тя. Не, нямаше да го направи, нямаше да го моли. Беше викала и молила да я вземе, след като бе оставил белега на рамото ѝ.

— Сигурно — съгласи се той, тонът му беше смъртоносен, очите му бушуваха от гняв, когато я погледна. — Искях само да те предпазя, Хоуп. Как успя да заплатиш жертвата, която аз направих, за да ти осигуря безопасност?

Ръката му закръжи около врата ѝ. Не прилагаше никакъв натиск, но Хоуп беше наясно, че той иска тя да усети заплахата. Но всичко, което усещаше, бе огънят на желанието. Той бушуваше във вените ѝ, изгаряше вагината ѝ.

— Какво съм направила? — Хоуп поклати глава, виждайки яростта в очите му, ярост и страст, и искра от болка. — Не съм направила нищо, Улф.

Не разбираше яростта, която зърна, когато отрече да го е предала. И как би могла да го предаде? Дори душата ѝ знаеше, че принадлежи на Улф.

— Ти си ме предала с други мъже — изръмжа той. — Не си прави труда да ме лъжеш, жено. Отворила си си краката за други. Приела си ги в тялото си и си им позволила да те чукат, вместо да ме чакаш да дойда за теб.

Хоуп усети как кръвта се отдръпва от лицето ѝ.

— Това не е вярно — прошепна ужасено. Как можеше да вярва в подобно нещо? — Кълна се, че не е, Улф. Никога не съм била с друг мъж.

Породата поклати глава в отрицание. Устните му се извиха в горчива, мрачна усмивка.

— Може би мислиш, че още мога да подуша предателството по тялото ти, миризмата на семето на друг мъж. Но съм толкова запленил от красотата ти и от собственото си желание, че дори не мога да доловя предателската воня. — Улф изглеждаше ядосан на себе си сега, сякаш сетивата му отказваха да видят онова, което беше там, просто защото той не искаше да повярва.

— Защото не е имало никой — извика Хоуп гневно. — Какво трябва да направиш, да ме изнасилиш, за да разбереш? Проклет да си, все още съм девствена. Не ти трябва да си учен, за да го разбереш.

Младата жена знаеше добре собственическите му инстинкти. След отказа му да я обладае, майка ѝ му се бе подигравала извън клетката. Двама от войниците от лабораторията започнаха да я опипват, докато Улф беше принуден да гледа.

Улф стоеше в клетката, а очите му блестяха студено и опасно. Майка ѝ най-сетне отстъпи и нареди да освободят Хоуп. След което я захвърли отново вътре при него и се отдалечи.

Улф я беше прегърнал, успокоявал, но отказваше да я вземе. Следващия път, когато го пуснаха от клетката, двамата войници, които я докоснаха, бяха мъртви.

— Вече не си девствена, Хоуп — изрече най-сетне той сурово, изражението му беше изпълнено с отвращение. — Как си се надявала да ме убедиш в подобна лъжа?

Сивите му очи пламтяха от гняв. Взря се надолу в нея, сякаш тя току-що го бе информирала, че я бърка с някой друг. Хоуп поклати глава, гневът се надигна вътре в нея.

— Как можа да кажеш това? Мислиш, че само защото ти забрави толкова лесно за мен, аз мога да направя същото? Жалко, че не можах и аз да те бележа. Може би тогава нямаше да ме забравиш толкова лесно.

— Мислиш, че не съм? — изръмжа Улф. — Имам доказателство за предателството ти, Хоуп. Снимките, които Кучката ми изпрати с теб, заклещена между телата им, с изкривено от удоволствие лице.

Собственическата му ярост беше плътна и опасна. Тялото му беше напрегнато, а очите му светеха.

— Снимките могат да бъдат фалшифицирани — изстреля тя яростно. — Все още съм девствена и доказателството е там...

— Мислиш ли, че първо не съм проверил? — попита студено. — Смяташ, че съм такъв глупак, че да не разбере дали преградата е там, или не? Проверих, Хоуп, и няма нищо. Можеш да спреш да ме лъжеш вече.

Хоуп застина. Вторачи се в него неразбиращо. Яростта му беше осезаема, както и болката му.

— Какво искаш да кажеш? — прошепна тя объркано. — Там е.

Улф поклати глава, въпреки ръмженето, излизащо от устните му, гласът му остана равен.

— Защо мислиш, че панталоните ти са отворени? Според теб защо тялото ти изисква своето по-настойчиво от преди? Проверих. Пръстът ми се плъзна лесно в теб, Хоуп, дълбоко навътре. Котенцето ти ме стисна по-здраво и от юмрук, но нямаше преграда. Не си девствена. Не помисли ли, че ще проверя, за да съм сигурен? Че ще се усъмня в половинката си, особено когато е замесена онази кучка? Моля те да престанеш с лъжите си. Каж ми каквото искам да знам, веднага.

Улф не лъжеше. Разбира се, че първо би проверил. Той никога не твърдеше нещо, без да е сигурен. Беше студен и логичен, винаги контролираше себе си и фактите си. Това бе едно от нещата, които докарваха до лудост майка ѝ в лабораторията. Колко лесно можеше той да ѝ покаже какво порочно, некадърно чудовище е тя. Беше изгубила почти цялата подкрепа за контрола в лабораториите вътре в Съвета по генетика, на която разчиташе преди нападението.

— Правиш грешка — нямаше друго обяснение, въпреки че Хоуп се страхуваше, че не е така.

Усети как сълзите ѝ напират. Не можеше да си позволи да заплаче, не и когато Улф можеше да я види и да ѝ се присмее. Болка прониза сърцето ѝ, душата ѝ. Знаеше толкова сигурно, колкото и че е жива, че Улф казва истината. По някакъв начин майка ѝ бе уредила химена ѝ да бъде разкъсан по време на последния преглед при доктора. Спомняше си, че беше по-чувствителна от обикновено, по-некомфортно по време на изследването, отколкото по принцип.

Викът ѝ на отричане беше безмълвен. Хоуп застина, борейки се да диша, да овладее болката, засилваща се с всяка секунда. Това бе всичко, което можеше да стори.

— Няма грешка. — Улф подсили думите си като разкъса ризата от раменете ѝ и захвърли останките на пода.

Хоуп трепна, но остана да лежи неподвижно, загледана в него. Беше обзет от студена ярост, подклаждана от онова, което смяташе за предателство от нейна страна. Нямаше значение дали тя е намерила начин да бъде с друг мъж, не би го направила изобщо. Улф държеше сърцето и душата ѝ.

Дъхът заседна в гърдите ѝ, когато той я погледна. Толкова отчаяно искаше да пролее сълзите си, но не можеше. Не още. Не сега. По-късно, когато той не я гледа, когато вече не вижда студенината и безпристрастието в очите му.

— Донесе ли ми други дрехи? — Гласът ѝ беше равен, спокоен. Не можеше да загуби контрол сега. Не трябваше.

Улф присви очи.

— Няма да ти трябват дрехи, докато не ми кажеш за плановете, които Кучката има за мен и Глутницата ми, и как е стигнала до информацията за местонахождението ни. — Гласът му беше изпълнен с омраза, студен и суров.

Хоуп преглътна възела на предателство, заседнал в гърлото ѝ.

— Не знам нищо за плановете ѝ — прошепна младата жена. — Дори не знаех, че си жив, докато не ме отвлече. Не е изричала името ти през всички тези години, докато не ми се обади тази сутрин да ме пита дали съм те виждала.

— Грешен отговор. — Улф взе ножа от нощното шкафче и с едно движение разряза сутиена ѝ. — Опитай пак.

Хоуп замълча. Втренчи се в тавана, борейки се да диша въпреки болката, докато Улф разрязваше дънките и бикините ѝ. Вече нямаше дрехи, нямаше гордост.

Молеше се да се изолира, но когато ръката му обхвана мястото между краката ѝ и два от пръстите му се заровиха във влажната цепнатина, тя не успя да сдържи страстния си вик и извиването на тялото си.

— Котенцето ти е толкова мокро, толкова хлъзгаво за мен — изръмжа мъжът. — Каж ми, сладка Хоуп, беше ли толкова мокра за

мъжете, които са те чукали, след като те белязах като моя?

Гласът му беше груб и гневен, но докосването — нежно и възбуждащо. Хоуп усети как соковете ѝ потичат по пръстите му, а влагалището се свива мъчително от нуждата от освобождение.

— Не е имало други мъже — каза тя, борейки се да диша през интензивните усещания, връхлитащи тялото ѝ. — Кълна се, Улф.

Пръстите му разтвориха гънките на женствеността ѝ и протяжният ѝ вик разтърси тялото ѝ, когато два от тях се плъзнаха дълбоко и безпрепятствено във вътрешността ѝ. Разтегнаха я, изпълниха я, карайки жадуващата ѝ вагина да ги стисне отчаяно. Но там нямаше преграда.

ГЛАВА 4

— Къде е девствеността ти, Хоуп? — Улф проникна дълбоко вътре в нея и не срещна никаква съпротива. — Няма да те накажа за предателството на тялото ти. Познавам игричките, която онази кучка майка ти играе. Но ако не ми кажеш как планира да удари Глутницата, тогава ще те накажа и няма да спра, докато не ми кажеш това, което искам да чуя. — Той се отдръпна, след което се тласна силно отново.

Хоуп изгуби дъха си. Беше толкова близо до екстаза. Удоволствието се изви над тялото ѝ, през тялото ѝ, прониза кожата ѝ и я накара да се стегне от напрежението, предизвикано от изтезващите ѝ пръсти.

— Кълна ти се, Улф. Кълна се, не ми е казвала нищо. — Хоуп се задъхваше, главата ѝ се мятеше върху възглавниците, а бедрата ѝ се опитваха да вкарат пръстите му в нея отново.

— Как бих могъл да ти вярвам, любима? — попита той нежно. — Дори няма да признаеш загубата на девствеността ти. Лъжите се изливат от устата ти като медени ласки в знойна нощ.

Една сълза се откъсна от очите ѝ. Хоуп се взря решително в тавана, борейки се да се сдържи да не започне да моли, но тялото си не можеше да успокои толкова лесно. Бедрата ѝ потръпнаха, когато пръстите му се тласнаха бавно вътре във вътрешността ѝ. Острото болезнено удоволствие от плавното движение беше като огнени пипала на приближаващ екстаз. Проклет да е, той знаеше какво прави, Хоуп усещаше това по контролираното му дишане, по дразнещите тласъци вътре в нея.

— Не съм ти любима. — Младата жена поклати глава, борейки се със себе си. — Аз съм нищо за теб.

Думите ѝ бяха посрещнати от тишина. Пръстите му застинаха вътре в нея, след което се измъкнаха навън.

— Защо казваш подобно нещо? — попита той остро, гневно.

Хоуп го погледна изненадано. Улф се мръщеше към нея, изражението му беше мрачно, объркано от нейните чувства, сякаш

действията му говореха нещо друго. Сякаш той я бе любил, а не наказвал. Не че тялото ѝ правеше разлика в този момент.

— Как бих могла да вярвам в противното? — попита тя. — Предполага се, че съм твоята половинка, но когато огънят погълна имението, ти не дойде за мен. После дори не ми даде знак, че си жив. Аз бях нищо за теб, Улф, докато ти не реши, че имам нещо, от което се нуждаеш. Докато не можеше да стоиш далеч от мен повече.

И това я нараняваше най-много от всичко друго. Тя бе прекарала шест години в страдание, както физическо, така и емоционално. Кошмарите ѝ бяха свързани с месеците, които бе прекарала с него в лабораториите. Виждаше го пребит, как майка ѝ се наслаждава да обезобразява тялото му, да се подиграва на благородството му, което бе неразделна част от него. Докторката се гневеше, че Улф отказва да изнасили жените, доведени при него да ги заплоди. Че не изпълнява садистичните ѝ планове. Но това, което вбеси майка ѝ най-силно, беше фактът, че не можеше да го пречупи, без значение колко усърдно се опитваше.

— Защо? — попита го Хоуп отчаяно. — Защо не дойде за мен?

Мъжът не проговори, вместо това плъзна влажните си от женствеността ѝ пръсти нагоре по корема ѝ, след което описа кръгове около твърдите ѝ зърна със соковете на тялото ѝ. Хоуп усети как лицето ѝ пламна, докато той я гледаше. Зърната ѝ пулсираха за внимание. Клиторът ѝ беше подут, отчаян, а тя едва дишаше — толкова беше възбудена.

— Ти си всичко, което наистина има значение за мен — прошепна Улф със съжаление, погледът му срещна нейния колебливо. — Откакто беше на седемнадесет и ме погледна с огромните си сини очи, ти стана център на вселената ми.

Гърлото ѝ се стегна от болка. Той звучеше толкова искрено, толкова дълбоко честен, че на Хоуп ѝ се прииска да му повярва. Тогава разбра как се чувства Улф. Той искаше да повярва, но лъжите на майка ѝ правеха това невъзможно.

— Тогава защо не дойде за мен? — попита тя отново, след което простена от чувствена възбуда, когато той поднесе пръстите към устата си, за да вкуси соковете ѝ, ръмжейки от глад и желание.

— Вкусът ти ме кара да жадувам за още, сладка Хоуп — каза той, гласът му беше мрачен, вибриращ от сексуално напрежение.

— Улф, ще те умолявам, ако това искаш — изскимтя Хоуп. — Моля те, не ми го причинявай. Или ме изчукай и да приключваме, или не ме докосвай. Моля те. Кълна се, правиш грешка.

Улф улови зърното ѝ между палеца и показалеца си. Хоуп не успя да сдържи вика от удоволствие, който се изтръгна от гърдите ѝ. Тя се изви и потръпна, искаше да стисне бедрата си, за да облекчи напрежението във вагината си, но не можеше да направи дори това.

— Всичко, което искам, е истината, Хоуп. Каж ми какво планира тя. — Той завъртя зърното между пръстите си, хватката му беше като леко наказание, което само засили отчаяното ѝ желание за още. Как щеше да го понесе? Той щеше да я убие с докосването си.

— Не знам. — Главата ѝ се мятеше от отчаяние.

— Тогава ми кажи каквото знаеш — прошепна мъжът. — Каж ми имената на мъжете, които са те чукали. Каж ми, Хоуп, за да мога да намеря поне малко доверие за теб, някъде там.

Хоуп изскимтя в агония.

— Не мога да ти дам нещо, което не съществува — извика тя и усети как пръстите му стиснаха възбуденото връхче. — Моля те...

Тогава той се премести по-близо до нея, коленичи до гърдите ѝ и прокара стоманеното копие на пениса си по горещите ѝ зърна. Хоуп простена и се изви при ласката. Беше отчаяна, имаше нужда от него, жадуваше да стигне до края с него. Не можеше да понесе възбудата, толкова гореща и дълбока, че караше вагината ѝ да се свива конвулсивно, а утробата ѝ да потръпва от нужда.

Улф се отдръпна от нея и се усмихна леко.

— Можеш ли да издържиш няколко часа на докосването ми, без да свършиш, Хоуп? — попита я той. — Аз няма да пренебрегна себе си. Аз ще свърша, но ти не. Ще си играя с хубавото ти котенце, ще смуча сладките ти гърди, ще те целувам, докато не полудееш за освобождението, което само аз мога да ти донеса. Но ако не ми дадеш онова, което искам, тогава проклет да съм, ако получиш удовлетворение.

— Не — извика Хоуп и поклати глава, знаейки, че не би могла да го понесе. — Не знам, Улф. Не ме карай да те лъжа, моля те. Ако ми причиниш това, ще те излъжа. Ще ти кажа всичко, което искаш да чуеш, за да те накарам да ме чукаш.

— Но, сладка моя, аз вече знам истината. — Той се наведе над нея, а устните му се плъзнаха по нейните, докато тя се взираше в него изненадано.

Тогава очите му се затвориха с накъсан стон, а езикът му помете устата ѝ. Целувката му беше също толкова дива и еротична, както преди шест години. Езикът му погали нейния и продължи да го ближе, докато тя не го спря, засмуквайки го леко. Стонът му беше дълбок, почти ръмжащ, докато устата ѝ го притегляше. Хоуп усещаше мрачния пикантен вкус, който беше изключително негов, чувстваше как кръвта ѝ пее от удоволствие, сърцето ѝ заби учестено в очакване.

Улф наклони глава, когато целувката стана отчаяна. Облиза устните ѝ, ухапа ги, притегли езика ѝ в устата си и го засмука с измъчен стон. Хоуп се изви към него, вдигайки глава, отчаяна да го придърпа по-близо до себе си, да позволи на удоволствието от целувката, от това, че е жив, да проникне в душата ѝ и да я убеди, че той е там. Най-накрая тя беше с него. Той беше бесен, възмутен, изпълнен с измамно собственическо чувство. Но беше жив и сърцето ѝ пееше от тази радостна новина.

Тогава Улф се отдръпна от нея, дишането му беше учестено като нейното, а гърдите му се вдигаха и спадаха с усилие. Хоуп се опитваше да разбере какво прави той. И защо го прави, докато тялото ѝ пулсираше, гореше и болеше като полудял вирус.

— Защо го правиш? — Ако знаеше отговорите, които искаше, тогава защо я измъчваше по такъв начин?

— Ти ме предаде, като позволи достъп на друг до онова, което е мое — изръмжа той. — Мое, Хоуп.

Тя облиза влагата от целувката му по устните си и едва сдържа стона си от еротичната мъжка есенция, която буквално можеше да вкуси.

— Не съм. Но дори да бях, Улф, ти ме остави да вярвам, че си мъртъв. — Дъхът заседна в гърлото ѝ, когато той се надигна над нея и пенисът му се озова пред разтворените ѝ устни. — Нямах право да се гневиш, защото нямах представа, че си жив.

Никога не беше опитвала ерекцията му. Нито неговата, нито на друг мъж. Внезапно пожела да го поеме в устата си, да го смуче, както бе сторила с езика му, докато той не намери освобождението си.

Улф се приближи и подутата главичка потърка устните ѝ. Хоуп простена, отвори уста и усети как той се плъзна в горещите дълбини на устата ѝ с едно бавно, премерено движение. Устните ѝ се склучиха около него и от гърдите му се откъсна вик. Пенисът му пулсираше върху езика ѝ, докато го ближеше, а устата ѝ го смучеше алчно.

Улф ѝ позволи тази малка свобода, дори ѝ даде да вкуси предеякулационната течност от малката цепнатина на върха на пениса му, след което се отдръпна миг преди да се изпразни.

— Толкова си срамежлива, докато ме смучеш — прошепна Породата. — Трудно ми е да повярвам, че никога не си имала друг.

— Не е имало друг — извика тя. — Никой, Улф. Но ти не би могъл да протестираш, ако беше така. Къде, по дяволите, беше?

Той поклати глава, черната му коса падна върху голите му рамене.

— Знаеше, че съм жив. Тя ти е казала, че съм — изплю Улф. — Знаела си, че ще дойда за теб, когато стане безопасно да го сторя. И все пак влезе в заговор да ме измамиш.

Той се отдръпна назад, устните му се спуснаха към гърдите ѝ, сякаш не можеше повече да върви против себе си, езикът му погали твърдото зърно съблазнително. Простена пресипнало и ръката му обхвана заоблената плът.

— Моля те — изскимтя Хоуп и се изви към него. Искаше той да я поеме дълбоко в устата си. Да засмуче зърната ѝ силно и страстно.

Улф притегли малкото твърдо връхче с устни и направи онова, от което имаше нужда тя. От гърдите ѝ се откъсна стон. Беше толкова хубаво. Усещаше как удоволствието си проправя гореща пътека към стомаха ѝ, към вагината ѝ. И двете се стегнаха от мощната реакция, предизвикана от ласката на езика му. Вагината ѝ стана още по-гореща. Хоуп усещаше как соковете ѝ се изливат от нея, напояват закръглените устни и меките гънки, които потръпваха от копнеж.

— Когато си готова да ми кажеш, Хоуп, го направи. Дотогава обаче, аз ще си играя с тялото ти както си поискам. И, повярвай ми, аз ще намеря освобождение, без да позволя ти да достигнеш своето.

ГЛАВА 5

Улф се премести и насочи вниманието си към другата ѝ гърда с намерение да направи същото, което и с първата. Хоуп потръпна, тялото ѝ се сви конвулсивно от отчаяно удоволствие. Изгарящите усещания бяха повече, отколкото можеше да понесе. Мили боже, не би могла да издържи и половин час, а какво остава за времето, което щеше да ѝ отнеме да го убеди, че казва истината.

Хоуп изскимтя, когато устните му се плъзнаха надолу към корема ѝ и тялото му се разположи между разтворените ѝ бедра. Беше отворена за него, краката ѝ бяха разкрячени почти до границите на възможното, оставяйки женствеността ѝ уязвима за докосването му.

Улф я облиза. Дъхът ѝ секна, когато езикът му се плъзна по щедрото доказателство за възбудата ѝ. Сладки сокове покриваха гънките ѝ, слепваха малките къдрици и се разливаха към ануса ѝ. И той имаше намерение да ги погълне. Ближеше я, езикът му разпространяваше пламенния екстаз, докато се движеше по покритата с крем цепнатина, смучеше подутия клитор и накрая се тласна в дълбините ѝ.

Хоуп изкрещя. Бедрата ѝ се надигнаха колкото въжетата им позволяваха. Отчаяни, приглушени молби се откъснаха от гърлото ѝ, докато вагината ѝ конвулсираше. Но Улф не ѝ позволи пълен оргазъм. Отдръпна езика си и се засмя напрегнато, след което се насочи към клитора ѝ. Облиза го леко, погали го и го засмука в устата си, докато Хоуп го умоляваш накъсано. Леки, светкавични експлозии разтърсиха тялото ѝ, но ѝ донесоха само кратко облекчение.

Тя трябваше да свърши. Нуждаеше се от опустошителен, крещящ, умопомрачителен оргазъм, преди да изгори в пламъците. Езикът му я изгаряше жива, начинът, по който поглъщаше соковете, които изтичаха от вагината ѝ, как Улф пръхтеше срещу клитора ѝ и потапяше езика си във вътрешността ѝ.

Пръстите му се придвижиха към ануса ѝ. Очите ѝ се разшириха, когато един от тях се плъзна бавно навътре. Хоуп се изпъна във

въжетата, шокирана от насърчителния му шепот, когато той започна да го движи навън-навътре. Скоро към първия се присъедини втори и тя усети как мускулите ѝ се разтягат, огън прониза прохода, страстта се извиси до кресчендо, което я накара да го умолява. Но той не спря.

Малко по-късно Улф се отдръпна от нея и отиде до малката масичка до леглото, а Хоуп извика разочаровано. Мъжът взе една тубичка от чекмеджето, клепачите му бяха натезали и придаваха чувственост на изражението му, докато я гледаше. Върна се в долния край на леглото и отпусна въжетата на краката ѝ, но само колкото да им осигури ограничено движение. След това коленичи между бедрата ѝ.

Пръстите му се върнаха на ануса ѝ, сега навлажнени обилно с гела. Известно време я отпускаше, разтягаше я, подготвяше я, докарвайки я до лудост. След това вдигна краката ѝ над ръцете си и позиционира пениса си.

— Те взеха ли те там, Хоуп? — прошепна той, когато главичката на пениса му се затъкна във входа на дупето ѝ.

Плъзна се навътре преди тя да успее да отговори. Бавното, премерено движение я накара да се извие към него, изгарящото усещане, болката, примесена с удоволствие, я накара да се стегне от нахлуването, когато той се плъзна докрай.

Хоуп беше разтегната. Изпълнена. Задъхваше се, докато се опитваше да се адаптира към дебелилото копие, борейки се с пламъците на изгарящата страст, които заплашваха да погълнат цялото ѝ тяло.

— Толкова тясно — изръмжа Улф, тласкайки се леко. — Толкова сладко, и горещо, и тясно, Хоуп.

Тя потрепери в ръцете му, главата ѝ се движеше неспокойно върху чаршафите, а тялото ѝ се стегна, умоляващо за още.

Тогава пръстите му разтвориха вагината ѝ и се плъзнаха дълбоко вътре. Движенията им влязоха в синхрон с пениса му, когато започна да чука дупето ѝ.

Той почти се измъкваше от ануса ѝ, тласъците бяха плавни и още по-възбуждащи. Хоуп се стегна при изтеглянето назад. Дебелата главичка почти излезе от прохода, карайки я да изпъшка протестиращо. Тя извика умоляващо и той се плъзна отново дълбоко, пръстите му пронизваха вагината ѝ, а палецът му се триеше в клитора ѝ.

Хоуп беше близо. Толкова близо. Пое дълбоко дъх, докато вълните се издигаха по-високо и по-високо...

— О, не още, любима. — Улф изтегли бързо пениса си и се отдалечи от леглото.

Шокът я остави парализирана за няколко дълги, мъчителни минути.

— Копеле! — извика Хоуп от безсилие, когато той изчезна в банята. — Извратен, долен кучи син!

Щеше да го убие, беснееше тя. Когато я освободеше, щеше да издере очите му и да му откъсне пениса. Не, помисли си отново, щеше да го върже и да го измъчва по същия начин, по който той бе измъчвал нея.

— Какъв език — извика Улф. Чу се шум от течаща вода. — Със сигурност трябва да те накажа за това.

Мъжът се усмихваше, когато се върна при нея, сивите му очи светеха от сексуална дяволитост.

— Хайде, Хоуп, кажи ми каквото искам да знам и ще ти позволя да свършиш. Това е всичко, които трябва да направиш. Просто ми дай отговорите, които търся. — Той разпери ръце пред себе си с подигравателна покана.

— Копеле, ще ти сритам задника, когато се освободя. — Хоуп ритна към него, но въжетата не ѝ позволяваха достатъчно пространство, за да го стигне.

Улф се засмя. Вдигна краката ѝ отново и с очи, впити в нейните, започна да притиска горещия си твърд член във влажната ѝ вагина. Хоуп потръпна от мъчително бавното проникване. Той я разтегна почти болезнено, потапяйки се напълно в нея, изгаряйки я с желание толкова отчаяно, че тя се страхуваше, че ще я унищожи.

— Моля те — изхлипа Хоуп.

— Кажи ми — настоя той. — Дай ми това, което искам от теб, Хоуп.

Улф се измъкна от нея и тя изкрещя протестиращо, след което потъна с един рязък, уверен тласък, който накара вагината ѝ да се стегне силно около него, на ръба на толкова интензивен оргазъм, който щеше да погуби разсъдъка ѝ.

Но той отново се отдръпна назад. Улф извади пениса си от жадуващата болезнена вътрешност и се смъкна надолу на леглото.

Излегна се между бедрата ѝ и веднага зарови устата си там. Зашеметяващото удоволствие от докосването, от плъзгането вътре в нея, от облизването на чувствителните влагалищни стени я накара да изкрещи от агонията на желанието. Езикът се потопа в нея, ближейки жадно, докато тръпките не започнаха отново. Тогава Улф се отдръпна и я заразитва отново. Когато Хоуп не отговори, той се насочи към гърдите ѝ, смучеше ги, хапеше ги, поемаше чувствителните зърна, докато тя не изкрещя всеки отговор, който можеше да измисли. И все пак не онова, което той искаше.

— Улф, господи, кълна се — изкрещя жената сякаш часове по-късно.

Косата ѝ беше мокра, потта се стичаше по шията и между гърдите ѝ. Гласът ѝ беше пресипнал, по лицето ѝ се стичаха сълзи, а тялото ѝ се разтърсваше от ридания. Цялото ѝ същество крещеше за оргазъм. Желанието беше толкова отчаяно, стомахът ѝ се свиваше от толкова силни конвулсии, че Улф трябваше да спре, да облекчи болката ѝ, само за да започне отново. И отново. Хоуп загуби здравия си разум, беше изгубила представа за обстановката, за времето и за всичко друго, освен отчаяната нужда от оргазъм.

— Проклетата да си, Хоуп. — Улф се надигна от тялото ѝ, мускулите му блестяха от пот, а изражението му бе изкривено от възбуда. — Просто ми кажи кой те е чукал. Само ми дай имената. Това е всичко, което искам. Само това.

Хоуп отметна глава назад и извика, ридаеща от невъзможността да му даде отговорите. Вече му беше дала имена, всяко мъжко име, което можеше да измисли и все пак не беше достатъчно за него.

— Заклевам се — изкрещя отчаяно. — Заклевам се, Улф. Заклевам се. Нямах никой.

Стомахът ѝ се сви от спазми отново, предизвиквайки измъчен вик. Улф се премести бързо, за да разтрие стегнатия мускул в широката си длан. Хоуп дишаше тежко. Не можеше да свие тялото си в удобна поза, за да се пребори с болката, възетата не ѝ позволяваха повече движение, отколкото преди няколко часа.

— Хоуп — мъжът приглади мократа коса, паднала на челото ѝ, изражението му беше неописуемо нежно. — Просто едно име. Кълна се, че няма да го нараня. Само ми кажи кой е.

ГЛАВА 6

Улф знаеше, че той самият няма да издържи още дълго. Още не беше свършвал, въпреки че по-рано се бе заклел да го направи. Страдаше заедно с нея, болеше го толкова много, че беше мъчително. Пенисът му гореше като факла от желание. Не смееше да обладае устата ѝ отново, нито пък се осмеляваше да чука тясното ѝ дупе както по-рано. Беше на ръба и се страхуваше да не я нарани.

Не можеше да продължава повече. Сведе чело до нейното и се вгледа в сълзите, стичащи се по страните ѝ. Не беше искал да ѝ причинява това. Не по този начин. Но неподчинението ѝ само подхрани неговата решителност да накара да се предаде.

— Достатъчно — прошепна той, изтривайки с палец сълзите ѝ, само за да направи място за други.

Какво се беше случило с него? Защо я беше притиснал толкова, защо я беше измъчвал по такъв начин със собственото ѝ тяло? Докато я гледаше, Улф разбра, до дъното на душата си, че Хоуп също беше предадена. Не само от Кучката, но сега и от него.

Лудата страст, болката и чувството за предателство го бяха превърнали в едно животно, беше станал по-зле от майката, която ѝ бе откраднала детството и я бе дала за половинка на същество, което бе колкото животно, толкова и човек.

Разгонването не беше лесно за контролиране, дори без дълбокото собственическо чувство, което онези снимки предизвикаха у него. То едва не го беше съсипало в лабораториите, когато забиваше ноктите си във вътрешностите му, настоявайки да я вземе, да я направи негова, въпреки младостта и невинността ѝ.

Добавено към това, унищожителното доказателство на онези снимки, показващи как Хоуп позволява на друг мъж да я докосва, събуди демон, който не знаеше, че съществува вътре в него.

— Обичам те — прошепна Хоуп с пресипнал глас и изхлипа слабо. — Винаги съм те обичала, Улф. Винаги. Не бих те предала. Моля те. Моля те, чукай ме.

Мъжът въздъхна тежко. Имаше доказателство, че тя е направила точно това, и въпреки това не можеше да стори друго, освен да ѝ повярва.

— Ако те чукам сега, Хоуп, ще се държа като животно. — Не можеше да ѝ причини това. Не можеше да поеме риска да я нарани. — Не искам това. Остави ме да се отдръпна от теб за достатъчно дълго, за да намеря контрола си. За да съм сигурен, че няма да те нараня.

По умореното ѝ изражение се изписа фалшива усмивка.

— Какво значение има това — прошепна тя, прекалено уморена да моли повече. — Прави каквото искаш.

Улф се отдръпна от нея мъчително. Нямахше шибан начин да понесе дънки. Вместо тях извади чифт широки панталони от вградения гардероб и нахлузи тях. Пенисът му беше като изчадие, изопващо плата, виещо за освобождение.

Развърза въжетата, които я държаха, с уморени движения, след което я видя как се сви на топка. Гърбът ѝ беше обърнат към него, дупето ѝ блестеше нежно, хлъзгавият горещ отвор на тялото ѝ беше отворен и леснодостъпен. Улф стисна зъби от болка, вдигна ризата си от пода и я хвърли към нея.

— Облечи това. Трябва да поговорим, Хоуп.

— За какво? — извика тя, като се обърна и го погледна яростно. — Да поговорим за шестте години в ада? За шибаните мъка и болка, само за да науча, че са били за нищо? Нищо, Улф!

Той трепна при думите ѝ, но си пое дъх с благодарност, когато тя се надигна от леглото, тялото ѝ трепереше едновременно от възбуда и гняв.

— Мога ли да взема душ, или ми трябва разрешение? — Хоуп не обърна внимание на ризата и се изправи пред него великолепно гола, бясна и възбудена.

— Изкъпи се — въздъхна мъжът. — Ще те чакам в другата стая. Ще поговорим след това.

Или може би щяха. Хоуп пребледня опасно, притисна стомаха си и се отпусна обратно на леглото.

— Хоуп! — Улф се втурна към нея, постави длан върху корема ѝ и усети стегнатите мускули там, където знаеше, че ще бъде агонизиращо. Младата жена се задъхваше от болката, сграбчи го и го погледна умолително.

— О, господи. Моля те. Умолявам те — изпъшка тя. — Боли ме, Улф. Възбудата боли толкова силно, че не мога да го понеса.

Дръпна ръката му към мократа си женственост, извика и изви тялото си, когато два от пръстите му се тласнаха рязко вътре в нея. Контракцията се отпусна, а вагината ѝ се стегна.

Улф не можеше да чака и един проклет час, но по-важно бе, че тя не можеше. Отдръпна се само колкото да съблече панталоните си, а след това, неспособен да се овладее, я бутна към леглото, завъртя я бързо по корем, издърпа ханша ѝ нагоре и самият той се надигна, за да я посрещне.

— Не — извика тя и заби нокти в чаршафа, когато ѝ разтвори краката. — Моля те, ти обеща, Улф. Обеща без повече мъчение.

— Без повече мъчение — изръмжа мъжът. — Няма повече, бейби. Ето ме.

С тези думи се гмурна в нея с един рязък, силен тласък.

ГЛАВА 7

Хоуп усети бързото нахлуване, разтварянето на плътта, която никога не бе познала подобно дебело проникване, инстинктивното стягане на мускулите около твърдия, горещ пенис. Дъхът ѝ секна и тя изгуби всякакъв контрол над тялото си. Наклони бедрата си, за да поеме повече, борейки се да диша, когато Улф започна да се движи вътре в нея с плавни, ритмични тласъци.

Ерекцията му беше като горяща факла. Бедрата му се движеха твърдо, докато силните му ръце държаха нейните стабилно. Напрежението, вече издигнало се до неподозирани висоти, започна да се стяга допълнително. Хоуп беше близо до оргазма. Толкова близо, но се страхуваше да му се отдаде. Ако Улф се отдръпнеше сега, не би могла да го преживее.

Вагината ѝ потръпваше все по-често, мускулите ѝ конвулсираха, подготвяйки се за оргазма, който щеше да я разкъса.

— Този път ще се случи, бейби — закле се Улф, когато Хоуп се стегна, очаквайки той да се отдръпне. — Без повече дразнене, Хоуп. Свърши за мен, бейби. Отдай му се, защото аз ще свърша. — Тласна се силно и дълбоко. — Ще те изпълня със семето си. Свърши за мен, сега.

Тя трябваше да му се довери. Тялото ѝ нямаше да издържи отново. Ако той се отдръпнеше, сърцето ѝ щеше да се разкъса на парченца. Тя усети как мускулите ѝ започват да се стягат, а вагината ѝ тупти конвулсивно. Тялото ѝ започна да потръпва, когато оргазмът ѝ наближи. Той щеше да я погуби, но тя щеше да умре с готовност заради него.

Тогава я връхлетя. Хоуп вече нямаше сили да крещи, но от гърлото ѝ се изтръгна нисък, продължителен вик, когато той започна. Енергия завибрира по тялото ѝ, от вагината и клитора ѝ чак до утробата. Започна да се обвива около нея, предизвиквайки малки унищожителни експлозии. Хоуп потръпваше от силните тласъци на Улф, свиваше се конвулсивно около пениса му, когато той извика собственото си освобождение.

— Мамка му. Не. Не! — Жената чу горчивото му проклятие миг преди да усети промяната.

Очите ѝ се разшириха, когато почувства пениса му по-твърд и по-твърд. Сякаш средната част на ствола стана дори още по-дебела. Разтягаше стегнатите мускули на влагалището, разделяйки ги попълно. И не спираше. Продължаваше да се подува, докато Улф се движеше с плитки тласъци, намествайки се по-дълбоко и Хоуп не усети да се заключва вътре, а притискането му започна да предизвиква оргазъм след оргазъм, когато спермата му започна да блика от върха на члена му.

Вагината ѝ бе обхваната от пламъци. Усещанията бяха толкова много, че Хоуп не можеше да ги възприеме наведнъж. Беше разтегната повече, отколкото бе смятала за възможно. Пенисът на Улф пулсираше, а вътрешността ѝ го стискаше и се свиваше, докато през тялото ѝ преминаваха тръпка след тръпка.

Улф крещеше зад нея. Изливаха се резки струи гореща сперма, след което спряха. Той се дръпна назад и започна ново освобождение. Отново и отново, Хоуп изгуби броя на неговите еякулации и на своите оргазми. Това продължи няколко дълги минути. Топлината, силното пулсиране на кръвта там, където плът се заключваше в плътта, изригването на гореща сперма, докато тялото ѝ не рухна от пълно изтощение, малки оргазмени тръпки все още я разтърсваха като наелектризирани вторични тросове.

Улф се срина върху нея, дишайки тежко, тялото му потръпваше конвулсивно всеки път, когато той се опитваше да изтегли пениса си от пламенната ѝ хватка. Хоуп осъзна инстинктивно какво се случва. Беше прекалено странно, за да е истина, но разбра, че това е подуването, придружаващо кучешкото чифтосване. Един възел, образуващ се по протежение на пениса, заключващ мъжкия вътре в женската, гарантиращ, че спермата му ще получи възможност да я оплоди.

Ако Хоуп имаше сили, щеше да се разсмее. Би трябвало да го знае, също както и Улф. Котешките породи проявяваха свои собствени животински характерни черти. Шипът им ги заключваше в техните женски. Хоуп би трябвало да знае, че Улф като типичен мъжкар, доминиращ като него, ще носи в себе си определено качество.

— Ние сме заключени заедно, Хоуп. — Той въздъхна тежко, а тялото му още се разтърсваше от удоволствие.

— Хмм, така изглежда. — Тя потръпна около твърдата издупчина отново.

— Никога преди не се е случвало — изстена Улф срещу рамото ѝ и езикът му облиза малкия белег, който я маркираше като негова.

Хоуп свърши отново, лек изблик на наслада, когато усети как напрежението започва да спада. Няколко секунди по-късно изпъшка, когато Улф изтегли пениса си навън, дарявайки с последна ласка чувствителната ѝ вагина.

Той се отпусна на леглото до нея с тежка въздишка. Ръцете му я притеглиха към него и я притиснаха плътно до гърдите му, а устните му докоснаха челото ѝ, погалиха бузата ѝ и след това потърсиха нейните. Целуна я не като мъж, жадуващ да я притежава, а като отчаян за изкупление.

Устните ѝ се разтвориха за него, приемайки го с нежност. Езиците им се вплетоха, а след това се разделиха, когато Улф надигна глава и я погледна.

— Едва не полудях без теб — прошепна той, разбивайки сърцето ѝ с болката в очите и гласа си. — Знаех, че си в безопасност в деня, когато бяха унищожени лабораториите. Поставих експлозивите в клетките и побягнах при останалите. Трябваше да ги отведа на безопасно място, да предпазя животите им, преди да дойда за теб.

Хоуп стисна устни, борейки се с болката и сълзите.

— Мислех, че съм те загубила завинаги. — Тя докосна устните му с треперещите си пръсти. — Аз само съществувах, Улф. Бих предпочела да водя битката заедно с теб. Да бъда част от свободата ти. Всичко това.

Мъжът поклати глава рязко.

— Можех да рискувам нашите животи, защото трябваше. Но не и твоя. Ти беше прекалено важна за мен, Хоуп. Без теб, аз нямах нищо. Без шанс за успех, без надежда някога да намеря щастие. Ти си моята надежда^[1].

Една сълза се откъсна от очите ѝ, само за да бъде уловена от загрубелия му палец.

— Сега си свободна — ухили се той. — Все още ли имаш намерение да ми сригаш задника?

Хоуп издиша в слаб опит да се засмее.

— Ще те сригам наистина силно, веднага след като си поема дъх — увери го тя. — Следващият път аз ще те вържа, за да разбереш какво е усещането.

Очите му се разшириха от леко притеснение. Хоуп размишлява няколко дълги секунди, знаейки, че той ще го направи заради нея. Накрая сви рамене.

— По дяволите, предполагам, че трябва ръцете ти да са свободни, а?

— Ще ми бъде много по-лесно да те любя — увери я Улф с мрачно обещание, ръцете му погалиха гърба ѝ, след което се преплетоха в дългата ѝ черна коса. — А аз мога да те любя добре, моя Хоуп.

— Каж ми какво се случи. — Тя имаше нужда да знае защо му бе отнело толкова време да дойде за нея.

Улф въздъхна дълбоко.

— Когато избягахме, нямахме пари, нямахме припаси, нямахме нищо друго, освен инстинктите си. — Той сви рамене тежко и се намръщи при спомена за онези ранни дни. — Едва преживяхме, преди да съм в състояние да ни въоръжа и да обуча мъжете достатъчно, за да се бият. Тогава започнахме да се предлагаме срещу заплащане. Отвлечения, претърсване и спасяване. Някои бяха като наемни войници в малки войни. Не мина много време и репутацията ни се разпространи. Бяхме компютризирани, поемахме само задачи, за които бяхме сигурни, че не са номера на майка ти, и ставахме все по-уверени.

— Кога те откри тя? — Хоуп трябваше да знае колко дълго майка ѝ я бе оставила да живее покосена от мъка и страдание за него.

— Преди не повече от две години. Направи първия си опит да ни залови отново, като нареди да ни отвлечат. Когато това не проработи, тя започна да ми праща твои снимки. През последната година получих няколко чрез интернет връзка, на теб с няколко различни мъже. Полудях, Хоуп.

Простите му думи вибрираха от болка и загуба.

— Посещавах гинеколог всеки месец заради ефектите на чифтосването — каза тя колебливо. — Последният път бях разранена и ме болеше след това. Сигурно тя му е наредила да разкъса химена, за да може ти да повярваш.

Дали щеше да ѝ повярва? Хоуп се взря в спокойното му лице и не видя нито отвращението, нито яростта, която имаше по-рано.

Улф поклати глава.

— Трябваше да знам. Трябваше да се досетя. Но всичко, за което можех да мисля, е как друг мъж те докосва. Не бях на себе си през последните месеци, любима. — Той целуна устните ѝ нежно, извинението, неизказаната молба в очите му тя да му прости. И тя не би могла да направи друго.

— Е, след такива невероятни оргазми предполагам, че мога да ти простя — прошепна тя с чувствена усмивка. Беше повече от готова за още.

Хоуп се намръщи, когато го видя да затваря очи с уморено примирение, и въпреки че изглеждаше отпуснат, тя видя как мускулите му се стягат бавно, сякаш тялото му се подготвяше да посрещне удар. Ръцете му се стегнаха около нея и той пое дъх рязко, миг преди да прозвучи подигравателния глас на майка ѝ.

— Изглежда животното е направило впечатление. Оплете я добре, Улф. Би трябвало да си горд. За мен ще е удоволствие да обуча твоите копелета да ми се подчиняват по-добре от теб.

Хоуп бе връхлетяна от ужас. Опита се да се измъкне изпод Улф, за да излезе от укритието на тялото му, но той я възпря с едно стягане на ръцете си около нея.

— Обичам те, Хоуп — прошепна той миг преди да надигне глава и да погледне със студена ярост към жената, облеганата небрежно на рамката на вратата, която бе нахлула отново в живота му.

---

[1] Игра на думи — на английски език името на героинята Хоуп (Норе) значи надежда. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

— Здравсти, Кучко. Защо не съм изненадан да те видя тук? — Гласът на Улф беше изпълнен с отвращение при вида на Делия Бейнсмит.

Той погледна към дребната, слаба жена, която влезе в стаята. Беше облечена небрежно, панталони от кепър и мокасини. Съвършеният образ на преуспял доктор, ако оставим настрана смъртоносния пистолет в ръката ѝ и блясъкът на зъл триумф в черните ѝ очи.

— Знаех, че преправените снимки на онези мъже, които я чукат, ще те изкарат навън — изкикоти се тя ликуващо. — Наистина ли помисли, че фригидната ми дъщеря ще позволи на някой мъж да я докосне, да не говорим за двама наведнъж? Докторът ѝ трябваше да разкъса химена ѝ, тя беше толкова дяволски студена. Наистина, Улф, вие двамата направихте залавянето ти плашещо лесно.

Мъжът се усмихна. Капанът беше щракнал точно както беше очаквал. Но Улф беше повече от благодарен на чудовището, задето изясни въпроса за притежанието му на Хоуп.

— Да, направихме го, нали? Може би ти си лесна обаче — предположи той с усмивка.

Очите на Делия Бейнсмит се присвиха.

— Винаги си бил измамник — каза тя презрително. — Никога не изпълняваше заповеди, винаги се опитваше да избягаш. Ти си мой. Моето животно, мое притежание. Аз те създадох.

Гласът ѝ отекна от ярост и от безумното ѝ убеждение, че той винаги трябва да бъде под контрола ѝ.

— Ти ме създаде, но никога не си ме притежавала — отвърна Улф смъртоносно. — Забравяш, кучко. Ти използва ДНК-то на вълк, а не на безобидно малко кученце, както би трябвало. Никой мъж или жена не може да контролира вълк.

— Тогава ще контролирам палетата, които ще си родите с предателската ми дъщеря — каза тя подигравателно, а пръстът ѝ се

стегна на спусъка. — А теб ще те убия.

Улф завъртя ключа на стената зад него, преди тя да успее да реагира. Пистолетът излетя от ръката ѝ и изтрака на пода, а Далия Бейнсмит загуби равновесие от падаща торба пясък и напуканата мазилка от тавана.

Това бе възможността, от която се нуждаеше. Улф скочи от леглото и се протегна към пистолета, когато тя се хвърли към него с нож в ръка. Маниакална омраза изкривяваше изражението ѝ. Той чу как Хоуп извика изплашено името му, гласът ѝ беше изпълнен със сълзи и ужас. Хвърли се настрани, като изкриви крака си с бързо движение и я удари. Делия извика стреснато и падна.

Улф скочи на крака, сграбчи пистолета и го насочи към нея, наблюдавайки я внимателно. Тогава видя кръвта, която изтичаше бавно под тялото. Хоуп сигурно също беше видяла. Улф чу как дъхът ѝ секна и видя бледото ѝ ужасено лице.

Приблужи се до учения, който някога бе страшилището на лабораторията, в която той бе затворен. Обърна я внимателно и се намръщи при вида на ножа, забит между гърдите ѝ.

— Копеле! — Кръвта избликна от устата ѝ, докато тя го гледаше с омраза. — Разруши го. Ти разруши всичко.

Улф погледна към Хоуп. Шок набраздяваше лицето ѝ, изтриващ всеки цвят по него. Очите на по-възрастната жена проследиха погледа му. Тя се присмя на детето, на което беше дала живот.

— Животно. Не по-добър от едно куче — произнесе задъхано тя. Очите ѝ се разшириха, след това потъмняха.

— Улф — няколко души се втурнаха в хижата, гласовете им се извисяваха от страх. — Улф, тя ни хвана...

Групата се закова на място, когато стигна до спалнята. Три жени и трима мъже, задъхани, оцапани с кръв, но триумфиращи.

— А заловихте ли войниците? — попита ги Улф тихо, като се приближи до Хоуп, обви одеялото около отпуснатото ѝ тяло и я вдигна от леглото.

— Всичките — съобщи Джейкъб. — Не ги убихме обаче. — Той кимна към безжизненото тяло на учения.

— Разкарай я от тук — нареди им Улф. — Намерете дълбока, тъмна дупка и погребете кучката в нея. Тя няма да получи възможност да нарани някой друг.

Мъжът отнесе Хоуп във всекидневната, закриляйки я с тялото си, когато усети тихите ѝ ридания до гърдите си.

— Няма да скърбя за нея — прошепна тя през сълзи. — Правех това, когато бях дете.

— Правилно е да скърбиш, Хоуп — увери я той тъжно. — Скръб за онова, което никога не го е имало, когато си се нуждаела. Но остави това.

Улф седна на дивана и я притисна към себе си.

— Тя щеше да те убие — прошепна Хоуп. — Щеше да убие и мен накрая.

Мъжът приглади черната ѝ коса назад, беше му тъжно за нея.

— Можеш ли да ми простиш за смъртта ѝ? Да ми простиш за всичко, през което те накарах да преминеш? Че не ти вярвах? — Той я докосна с обожание, с болка, с благодарност.

За един миг изражението ѝ стана празно, след това изненадващо просветна от женско познание.

Улф присви очи към нея.

— Какво? — попита я.

— Аз свърших — прошепна тя.

Мъжът се ухили.

— Да, така е. Доста задоволително също.

— Не — поклати глава Хоуп. — Докато мислеше, че ме измъчваш, тези викове на агония всъщност бяха оргазми. Не големи, но достатъчно.

Той се намръщи.

— Това не е възможно. Не се опитвай да успокоиш съвестта ми, Хоуп.

Младата жена се засмя. Осмеляваше се да му се смее в лицето.

— Искаш ли да опиташ отново след няколко дни, за да ти докажа? — предложи тя.

Тялото му пламна. Пенисът му се втвърди.

— Трябва ли да те вържа отново? — попита я, определено заинтригуван.

Хоуп сви рамене.

— Ако искаш — но той можеше да види вълнението в очите ѝ.

Улф въздъхна дълбоко.

— Защо имам чувството, Хоуп, че преобърна целия ми живот, без да разбера?

Сапфирените ѝ очи проблеснаха към него.

— Може би защото го направих. Аз не скърбях за нея, Улф. Бях по-изплашена за теб. Бях сигурна, че тя ще те нарани. Може би и да те убие. Не бих могла да живея с това, ако го беше сторила. Щях да умра заедно с теб.

Улф докосна устните ѝ със своите, докато я гледаше в очите.

— Обичам те — прошепна срещу нежните извивки. — Винаги, Хоуп. Винаги ще те обичам.

Очите ѝ се затвориха със сънлива въздишка на задоволство. Той я държеше плътно до гърдите си и благодареше на Бог всяка секунда, че тя е в безопасност вече, че Кучката е мъртва. Животът им вече не беше застрашен, а той отчаяно искаше това за нея.

— Улф. — Джейкъб стоеше до него и го наблюдаваше мълчаливо. — Ще отнесем тялото ѝ обратно при войниците ѝ. Когато се събудят, могат да правят каквото си искат с него.

— Те също ли намериха хижата? — Улф не искаше да рискува.

— По дяволите, те не направиха и десет крачки от камиона. Кучката също нямаше да я открие, ако ти не беше оставил заповеди да я пропускат.

Улф кимна. Не бе имал намерение да я убива, но знаеше, че всички щяха да са по-добре след смъртта ѝ.

— Тогава ще те оставим с твоята жена. Кога трябва да се върнем? — Светлосините очи на Джейкъб блеснаха развеселено.

Улф се ухили.

— След няколко седмици може би — отговори той уморено. — Имам да наваксам, приятелю. Поне няколко години.

Хоуп спеше в ръцете му, без да знае, че тялото на майка ѝ бе извозено от хижата. Когато вратата се затвори зад Джейкъб и останалите, Улф въздъхна дълбоко. Имаше своята Хоуп, както винаги бе мечтал, както винаги се бе молил. Животът му сега щеше да е пълен.

* * *

Джейкъб отказа да погледне назад към двойката, когато напусна хижата. Тормозеха го гняв и нужда, възбудата пулсираше със стабилен ритъм в кръвта на пениса му, за да го измъчва отново и отново. Но не жената, която Улф прегръщаше, държеше членът на Джейкъб в постоянно състояние на готовност. Беше тази, която го чакаше отвън.

Когато той затвори вратата, Фейт се премести от позицията си в края на къщата, черните ѝ очи го наблюдаваха внимателно, докато приближаваше към нея. Тя беше Вълча порода, тялото ѝ, стройно и стегнато, беше леко мускулесто, гърдите ѝ бяха високи и твърди под черната тениска, която носеше с черни дънки. Червеникавокафявата ѝ коса беше неравно подстригана като копринена шапка и подчертаваше слабото ѝ лице по начин, който ѝ придаваше уязвим, неприкосновен вид.

— Те добре ли са? — попита го тя, когато той се приближи.

Джейкъб изръмжа, оголвайки зъбите си предупредително, и Фейт отстъпи назад.

Винаги отстъпваше назад, никога напред.

— Ако не са, ще разбереш — отсече той, разгневен на нея отново.

— Е, ухапи ме, защо не го направиш — сопна се тя намръщено. — Това е разумен въпрос.

— Зададен от най-неразумната жена — обвини я остро. — Върни се в хижата и си почини. Не си спала от дни и се уморих от сенките под очите ти.

— Ти си почини. — Тялото ѝ дойде на помощ незабавно, гневът запулсира в него и ароматизира въздуха. — Аз казвам ли ти колко често да спиш?

Джейкъб се обърна към нея, борейки се с нуждата да се протегне и да я привлече към себе си.

— Прави каквото ти казвам — отсече той.

— Начукай си го, Джейк, ти върви да спиш...

— Не се притеснявай, ще дойде ден, в който ще направиш точно това, Фейт. Докато не си в състояние да се справиш с това, ти предлагам да бягаш сега, и бягай бързо, или може да научиш какво е усещането половинката ти да те яхне без твое разрешение. — Яростта завладя тялото му. Продължаващото ѝ неподчинение пробуждаше звяра и го караше да вие.

Забеляза как Фейт пребледня. В очите ѝ проблесна страх, миг преди тя да побегне. Джейкъб изруга гневно и прокара пръсти през косата си, докато се опитваше да прибере отново звяра, който настояваше да хукне след нея. Не би могъл. Никога не би могъл. Тя беше неговата половинка, и все пак щеше завинаги да отхвърля докосването ѝ. Огорчен вълчи рев отекна през планината, точно както отекваше в душата му.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.